

Sygn. akt: I C 102/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 maja 2017 roku w Szczytnie,

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. we W.,

przeciwko M. S.,

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę 1.327,07 (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia siedem złotych siedem groszy) złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP naliczonymi od kwoty 985,27 (dziewięćset osiemdziesiąt pięć złotych dwadzieścia siedem groszy) złotych od dnia 16 marca 2016 roku do dnia zapłaty złotych, przy czym nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie,

II. nie obciąża pozwanego kosztami procesu.

Sygn.. akt I C 102/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 29 czerwca 2016 roku wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym domagał się zasądzenia od M. S. kwoty 1.327,07 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 985,27 złote od dnia 16 marca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód twierdził, że w dniu 15 listopada 2014 roku udzielił pozwanemu na podstawie umowy kredytu na zakup towaru/usługi nr (...) kredytu w wysokości 1.485,27 złotych. Pozwany zobowiązał się do spłaty tej kwoty zgodnie z harmonogramem spłaty, jednakże nie wywiązał się ze swego obowiązku. Wobec powyższego po upływie terminu, do którego zawarta umowa miała trwać całość wierzytelności z niej wynikającej stała się wymagalna z dniem 15 maja 2015 roku. Na kwotę objętą żądaniem pozwu składały się: kwota 985,27 złotych tytułem należności głównej, kwota 96,80 złotych tytułem odsetek za okres od dnia 15 listopada 2014 roku do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku, kwota 245 złotych tytułem kosztów, opłat i prowizji.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 23 września 2016 roku wydał nakaz zapłaty (sygn. akt VI Nc-e 1082706/16), zaś pozwany M. S. w dniu 21 listopada 2016 roku złożył sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie

powództwa w całości i nie obciążenie go kosztami procesu z uwagi na jego trudną sytuację materialną i życiową. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany twierdził, iż w okresie od kwietnia 2015 roku do lutego 2016 roku pracował jedynie dorywczo, a wynagrodzenie, które z tego tytułu otrzymywał nie wystarczało na pokrycie jego zobowiązań wynikających z zawartej umowy kredytu. W dalszej części uzasadnienia twierdził, iż od 1 marca 2016 roku pracuje na podstawie umowy o pracę na czas określony i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1.900 złotych brutto, które w części przeznacza na alimenty. Mieszka z matką i bratem.

Z uwagi na złożenie sprzeciwu od nakazu zapłaty Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 24 listopada 2016 roku przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Szczytnie jako sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

Pozwany M. S. na rozprawie w dniu 18 maja 2017 roku potrzymał stanowisko zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 15 listopada 2014 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. i pozwany M. S. zawarli umowę kredytu nr (...). Na jej podstawie powód udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 1.485,27 złotych, a pozwany zobowiązał się do spłaty tej kwoty w 6 miesięcznych ratach płatnych do dnia 15 każdego miesiąca począwszy od 15 grudnia 2014 roku. Umowa została zawarta na okres od 15 listopada 2014 roku do dnia 15 maja 2015 roku. Na kwotę kredytu składała się kwota 1.413,98 złotych na sfinansowanie ceny towaru – pralki oraz 71,29 złote tytułem kosztów związanych z korzystaniem z ochrony ubezpieczeniowej. Kwota miesięcznej raty wynosiła 247,55 złotych. Wymagalne raty miesięczne zaliczane były w pierwszej kolejności na pokrycie wymagalnych spłat miesięcznych począwszy od najwcześniej wymagalnych płatności w kolejności: kapitał, odsetki, zaległe opłaty, inne koszty, odsetki karne. W umowie przewidziano, że w przypadku braku spłaty lub opóźnień w płatności bank nalicza odsetki od zadłużenie przeterminowanego w wysokości zmiennej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP i jeśli nastąpi opóźnienie w zapłacie minimum dwóch pełnych rat bank może wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. W razie wypowiedzenia umowy kredytobiorca zobowiązany jest do spłaty całości zadłużenia w terminie 30 dni od dnia wypowiedzenia umowy, a po upływie okresu wypowiedzenia całość należności banku staje się zadłużeniem przeterminowanym. Do umowy dołączona została tabela opłat i prowizji.

(dowód: umowa kredytu z dnia 15 listopada 2014 roku k. 26-28)

Pozwany na poczet należności z umowy kredytu dokonał w dniach: 29 grudnia 2014 roku i 8 stycznia 2015 wpłat kwot po 250 złotych.

(dowód: zestawienie wpłat k. 29)

Dnia 15 marca 2016 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg banku, w którym stwierdził, że zadłużenie pozwanego z tytułu umowy kredytu nr (...) na dzień 15 marca 2016 roku wynosi 1.327,07 złotych, w tym 985,27 złotych tytułem należności głównej, 96,80 złotych tytułem odsetek za okres od dnia 15 listopada 2014 roku do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku, kwota 245 złotych tytułem kosztów, opłat i prowizji.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 25)

Pozwany M. S. obecnie pracuje na podstawie umowy o pracę i z tego tytułu uzyskuje dochód w wysokości 1.464,48 złotych netto. Mieszka wspólnie z matką i bratem, a na jego utrzymaniu pozostaje również córka na rzecz której płaci niesystematycznie alimenty w wysokości 500 złotych.

(dowód z przesłuchania stron – pozwanego k. 41-41v)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (j.t. Dz.U. 2016r., poz. 1988 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Zgodnie zaś z przepisem art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. 2016., poz. 1528) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego.

W warunkach niniejszej sprawy zawarcie przez strony umowy kredytu było niewątpliwe. Okoliczność tą potwierdza umowa kredytu załączona do pozwu, harmonogram spłat, który zgodnie z treścią zawartej umowy miał zostać przesłany kredytobiorcy na wskazany adres korespondencyjny w terminie 7 dni od dnia wypłaty kredytu. W umowie kredytu zawartej przez strony przewidziano roczną stałą stopę oprocentowania na poziomie 12 %. Ustalenia stanu faktycznego sąd poczynił w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda w postaci umowy kredytu, harmonogramu spłaty kredytu, wyciągu z ksiąg banku, zestawienia wpłat dokonanych przez pozwanego. Dokumenty te były ze sobą zgodne i tworzyły spójny obraz stanu faktycznego, który przez pozwanego nie został w żaden sposób zakwestionowany. Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty i podczas rozprawy potwierdził fakt zawarcia umowy z powodem oraz dokonania dwóch wpłat tytułem wykonania tej umowy. Przesłuchany w charakterze strony przyznał, że wpłacił łącznie kwotę 500 złotych, co pokrywa się z dokumentacją przedłożoną na tą okoliczność przez stronę powodową. Pozwanemu przez rozprawą doręczono również pismo pełnomocnika powoda z dnia 15 lutego 2017 roku ze wskazanym sposobem ustalenia kwoty objętej żądaniem pozwu i pozwany w żadnym razie wyliczenia tego nie kwestionował. Zgodnie z przepisem art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości, a gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.327,07 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP naliczonymi od kwoty 985,27 złotych od dnia 16 marca 2016 roku do dnia zapłaty złotych, przy czym w związku z wejściem w życie w dniu 1 stycznia 2016 roku nowelizacji kodeksu cywilnego (ustawy z dnia 9 października 2015 r. (Dz.U.2015.1830) zmieniającej m.in. art. 481 k.c. od dnia 1 stycznia 2016 roku zastrzeżono, iż odsetki te nie mogą przekraczać odsetek maksymalnych za opóźnienie w wysokości aktualnie obowiązującej.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepisy art. 102 k.p.c. W myśl wyżej wskazanego przepisu Sąd w wypadkach szczególnie uzasadnionych może odstąpić od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór i zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu dochód jaki pozwany uzyskuje nie jest wysoki, umożliwia on pokrycie kosztów utrzymania pozwanego oraz realizowania obowiązku alimentacyjnego. Wprawdzie pozwany wnosił o oddalenie powództwa, jednakże z uzasadnienia jego stanowiska wynikało, iż nie kwestionuje on żądania sformułowanego przez stronę powodową. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu obciążenie pozwanego kosztami byłoby sprzeczne z zasadami słuszności i zwiększało zadłużenia finansowe pozwanego.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...),
3. (...)

S., 13 czerwca 2017 roku